

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens septem Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine septimus, est de Oratione
... Septimus, & latissimus, de Beneficiis Ecclesiasticis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

Quae circumstantiae seruandi sint in oratione, vt vera, & fructuosa sit
infallibile[m]q[ue] habeat effectum[m]. Punct. 7

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76561)

ille reprobos non resistat. In toto enim hoc obiecto nihil est diuine voluntati contrarium. Vt laetius haec omnia probat Suarez lib. 1. de orat. c. 15. à num. 6. Lessius lib. 1. cap. 37. dub. 7. Valentia 2. 2. disp. 6. punct. 8. in princ.

6. Secundae difficultatis ratio conuincit, te non esse obligatum semper pro omnibus orare, sed aliquando posse & debere pro te solum orare. Item pro amico vel inimico, in graui necessitate constituto. Quod manifestè constat exemplo Christi & Sanctorum, qui saepe orationes pro speciali aliqua persona obtulerunt, quia illis specialiter indigebant. Christus namque Dominus pro Petro orauit, ne eius fides deficeret, in qua oratione reliquos non comprehendit. Item rogauit Patrem pro crucifixis, quibus ipse & Stephanus pro lapidantibus, vt potè qui speciali illo auxilio indigebant. Cum ergo communis sententia docet pro omnibus orandum esse, neminemque ab oratione excludendum loquitur. Primò de oratione communi, quam Ecclesia pro omnibus offert, quam si limitares & coarctares, graue peccatum esset. non solum quando oras vt minister Ecclesiae deputatus, sed etiam quando per ministros Ecclesiae orationes fundis; quia tunc aduersaris intentioni Ecclesiae. Secundò, loquitur de oratione priuata pro aliqua communitate ex obligatione facta, à qua si excludas aliquem, qui pars sit illius communitatis, grauius peccas, vt potè priuans illum satisfactione, & impetratione, quae ex tali oratione sibi debetur. Tertiò, loquitur de oratione voluntaria etiam priuata pro aliqua communitate & illius partibus, à qua oratione non est tibi licitum, aliquem, qui pars sit illius communitatis, excludere. Nam postquam quod voluisti pro illa communitate orare, debes in oratione omnes comprehendere, neque aliquem absque rationabili causa excludere: nulla autem excogitari potest, quae sufficiat ad honestandam hanc exclusionem. Ergo: An verò haec exclusio sit peccatum mortale, vel solum veniale si absit scandalum, neque fiat ex expresso animo vindictae non definitio. Vnum tamen est certum, te obligatum esse pro quolibet proximo etiam inimico orare, quoties tua oratione, extremè, vel grauius indiget, & spem probabilem habes illi esse profuturam, & in his consentiunt Lessius, Valentia, & Suarez locis allegatis.

PUNCTVM VII.

Quae circumstantiae seruandae sunt in oratione, vt vera & fructuosa sit, infallibilisque habeat effectum.

1. Ad veram orationem voluntas saltem implicita requiritur.
2. Attentio exposulatur ad veram orationem.
3. Debeti nem peti, pia, honesta, & decentia.
4. Oratio opus est meritum, satisfactorium, & impetratorium.
5. Propria orationis effectus est impetratio.
6. Explicatur prima orationis conditio, quae est petere utilia ad salutem.
7. Declaratur secunda conditio, quae est pietas in petitione.
8. Expeditur tertia conditio, quae est perseverantia.
9. Quarta orationis conditio declaratur, quae est, vt quis pro seipso oret.
10. An sanctibus supradictis conditionibus concedat Deus petendum ex illius? Resoluitur concedere ex fidelitate.
11. Declaratur, an oratio pro pluribus aequè propositis singulis, ac si pro singulis esset.

1. Vt vera oratio sit. Primò requiritur necessariò formalis, vel virtualis, seu implicita voluntas orandi, quod in oratione vocali manifestus est. Nam cum oratio sit actus humanus & religiosus, necessariò supponit voluntatem liberam illum faciendi. Si enim legeres breuiarium animo solum studendi, studium faceres, non orationes. Sic Nauar. c. 13. n. 14. Suarez lib. 3. de orat. c. 3. Dixi requiri formalem vel virtuale intentionem; quia haec virtualis, & implicita intentio sufficit, sicut etiam sufficit ad sacramentum conficiendum. Vocatur implicita intentio orandi, si habeas intentionem formalem alicuius quod in se orationem continet: vt si habeas intentionem tuo muneris satisfaciendi, & ex hac intentione breuiarium assumas, dices virtutem orandi intentionem habere, quia muneris tuo satisfacere in illis circumstantiis, est orare. Si autem expressam intentionem orandi haberes, & ex hac intentione breuiarium assumeres & recitares, etiam ab illa intentione formali cessares, adhuc virtualiter ex illa oras; quia ipsa virtualiter permanet dum permanet in aliquo affectu à se relicto neque ipsa est tractata, vt laetius diximus tractatu de legibus disput. 1. punct. 17. & tradit in praesenti Suarez lib. 3. de orat. cap. 1. n. 6.

2. Secundò ad veram orationem requiritur attentio. 1. quia oratio est locutio, ac sine attentione aliqua formali, vel virtuali esse non potest humana locutio. Ergo: Item oratio est assensio mentis in Deum, vt dixit Damasc. lib. 3. de fide c. 24. August. serm. 230. de temp. & lib. de spiritu & anima cap. 50. quod esse non potest absque attentione. 3. est cultus laetiae. Ergo requirit attentionem necessariò. Haec autem attentio triplex est in oratio-

ne vocali: vt tradit D. Thom. communiter receptus 2. 2. q. 83. art. 13. Prima ad verba. Secunda ad illorum sentum. Tertia ad Deum. Ad veram orationem qualibet ex his attentionibus sufficit. Vnde si minimam attentionem habes, qualis est attendere, vt verba orationis absque errore dicatur; verè oras, quia verè profers orationem in vocalem, cum intentione colendi Deum, mensque tua in Deum virtualiter eleuatur. Sic Suarez lib. 3. de oratione, c. 4. n. 8. Valentia disp. 6. q. 2. p. 9. in princ. Ex quo fit te orare, & cum fructu, etiam si non percipias sensum, & significationem verborum quae profers, quia profers verba laudes Dei continentia cum intentione Deum laudandi: ergo verè oras, sic Suarez lib. 2. de orat. cap. 5. num. 5. & tradit Valentia disput. 6. quaest. 2. p. 9. vers. 3.

Tertia circumstantia ad orationem requisita est pietas, quae consistit in eo vt pia, honesta, & decentia à Deo petantur, & in finem honestum, cultus Religionis non erit, & consequenter neque vera oratio. Colligitur ex Suarez num. 13. & docet Valentia supra.

4. Vt autem oratio fructuosa sit, eadem circumstantiae intentionis, attentionis, & pietatis sunt requisitae. An verò aliae circumstantiae requirantur? statim dicemus. Triplicem fructum oratio habere potest, meritum, satisfactionem, & impetrationem, hic vltimus est proprius orationis. Nam meritum & satisfactio cuiuslibet operis virtuosus fructus est. Cum ergo vera oratio inter opera virtuosia enumeretur, meritum, & satisfactionem habet. At quia nullum opus virtuosum mereri potest ex condigno praemium aliquid praeteritam vitam aeternam, nisi ab homine iusto procedat: vltra supradictas condiciones, debet oratio vt meritoria sit, procedere ab homine in gratia existente. Sic D. Thom. 2. 2. quaest. 83. art. 15. Valentia 2. 2. disput. 6. quaest. 2. p. 4. vers. Non potest autem oratio. Suarez lib. 1. de orat. cap. 22. num. 3. & num. 4. reputat probabile meritum de congruo inesse posse orationi peccatoris; quia decet Deum ob orationem humilem moueri ad beneficia aliqua peccatori conferenda. An autem ad satisfactionem requirit oratio similiter gratiam in operante? in materia de penitentia laetius dicemus. Credo tamen nunquam habere virtutem satisfaciendi pro peccatis, si à peccatore procedat, nisi ad summum vt est pars integritatis sacramenti penitentiae.

5. Impetratio rei postulatae est proprius, & natiuus fructus orationis. Quia oratio ad hunc finem tendit, vt per seipsam rogando scilicet, & postulando moueat & inclinet Deum, quem rogat vt postulata concedat. Sed quia in nulla oratione repetitur vis ad mouendum Deum, vt infallibiliter concederet petitem, idè ipse sua se promissione voluit obstringi: vt hac promissione fructus, nos securos beneficii postulati redderet. Promisit namque petentibus debito modo concessurum postulata, Matth. 7. Petite & accipietis, & Ioan. 16. Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Non enim promisit cuiuslibet postulanti se concessurum: cum videamus multa à fidelibus etiam iustis peti, quae tamen non obtinent. Signum ergo est non postulati debito modo; id est, cum illis conditionibus, quibus Deus se concessurum postulatae permittit.

6. Difficultas ergo est. Quae sint illae condiciones? D. Thom. communiter receptus 2. 2. quaest. 83. art. 15. quatuor condiciones enumerat. Prima, vt petat necessaria, vel utilia ad salutem. Secunda, vt petat petat. Tertia, vt perseveranter petat. Quarta, vt pro seipso petat. Sed an omnes haec condiciones necessariae sint? & qua ratione intelligantur? non est facile explicare.

Primam conditionem, quae est, vt petat necessaria, vel utilia ad salutem, omnes admittunt, quia illa petendo, petis quod à Christo approbatur, & eius voluntati est conformè. E contra verò, si ea, quae petis ad salutem vilia non sunt: non sunt secundum voluntatem eius. Quia eius voluntas est de tua iustitia, & sanctificatione. Ergo haec conditio necessaria est ad impetrandum infallibiliter, & fundatur in illis verbis Ioan. 16. Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis, & 1. Ioan. 5. Quodcumque petierimus secundum voluntatem eius, audit nos. Hinc fit te non esse infallibiliter exaudiendum, si rem indifferenter nullo apposito honesto sine petas. Tum quia illa petitio non est oratio, siquidem non cedit in cultum Dei. Nullus enim cultus Deo exhibetur rem ab illo indifferentem vt talem postulando. Imò potius aliqua videtur illi fieri irreuerentia, cum intendis & procuras, vt tibi rem illam inutilem concedat, & desiderium tuum inutile compleat. Non audeat tamen Suarez (& bene lib. 1. de orat. cap. 23. num. 5. affirmare peccatum esse gratis talem orationem, in qua à Deo solum petis rem indifferentem nullo apposito sine honesto. Quia quatenus à Deo procedere potest, nullam malitiam habet: etiam illam habet, quatenus à te postulatur: eo quod debitum finem illi non adiunxeris.

7. Secunda conditio ad impetrandum necessaria, est pietas in petitione, quae in eo sita est, vt cum fide, spe, & charitate petas. De fide, & spe constat ex illo Matth. 23. Si habueritis fidem, & non habueritis dicetis monti, &c. & Iacobi 1. Postulet autem in fide nihil hesitans. De charitate colligitur ex illo Ioan. 15. Si manseritis in me, & verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis petitis, & fiet vobis. & tradit D. Thom. 2. 2. quaest. 83. art. 15. & 16. Fides autem, quam habere debes, non est de con-

secutionis